

Ett utdrag om min flykt ifrån Estland till Sverige

Man kunde fråga sig, vilka voro då orsakerna till flykten? Denna fråga vill jag strax besvara i det följande.

Den för länge sedan omtalade mobilisationen verkställdes och jag var tvungen att ge mig ifrån Estland, ty annars skulle man ha fått bli "kanonmat" på östfronten. Åt detta håll var man precis inte lockad, när jag icke var istånd att klargöra för mig, varför jag måste dit och offra mig. Jag har svårt att absorbera det, varför människor tvingas in i dylikt elände, vilket man knappast har orsak till.

Å andra sidan gjorde ryssarnas stora framsteg på norra fronten även huvudbry, ty vem av oss vill bli kastade i en lejongrop.

På vilket sätt kunde man komma över till Sverige? Det var en stor uppgift, som skulle lösas. I byn Höbring där jag var lärare, hade några män börjat på med byggandet av en båt. Denna båt byggdes färdig på två veckor. Båtens lände var 20 fot i kölen. På samma båt fick jag lov å följa med.

Båten måste naturligtvis förses med motor, vilket gjordes även. Motoren hade herr Anton Besterman skaffat ifrån Vihterpal. Fabrikatet var Vasa-Vikströms H.P. 6/7. Båten förseddes även med mast och segel för säkerhets skull.

Vi hade bråttom, ty vi voro icke lediga män, vi måste vara inne i militären. Det gällde att handla och att handla snabbt.

Brännolja och smörjolja behövdes och dessa oljor skaffa vi oss ifrån Vihterpal, och en del ifrån var och ens hem, Jag från min sida offra min cykel för oljan som vi fingo av en person i Vihterpal.

Nu hade vi hunnit med vår förberedelse såpass långt, att man fick lov å tänka på avfärden. Det gällde noga passa på väderleken innan vi kunde ge oss åstad. Vi fingo i alla fall vänta två a tre dagar och så hade vi vinden ifrån söder och allt var "all right".

Då kvällen hade nalkats ställde vi båten på slädar, spände hästarna för och det bar iväg. Det hela såg mycket dystert ut, när landvägen där längs båten skulle köras och var ganska riskabel.

Tyska vakter paraderade rätt ofta därstädes dessa vägar och vi helt lugnt körde på längs landsvägen ifrån Joksgård i Höbrings byn via Gambyn och sedan ned till s k Harbo-viken. På samma sätt och samma gång fingo vi lov å hämta motoren och vårt tillbehör, ty vi måste starta samma natt. Inalles hade vi tre hästar och lika många slädar som dundrade längs vägen framåt mot ett osynligt öde.

Efter par timmar voro vi framme, båten måste skuffas till sjöss, även det var gjort. Vårt manskap frös, ty deras kläder voro drypande våta, alldenstund de måste vada ut med båten minst 150 meter.

(Efter par timmar voro vi framme)

Alla dylika strapatser fick man icke taga hänsyn till. Det värsta var, att vi icke hade någon kompass, när kompassägaren stanna kvar i Rickull och vi fingo ge oss utan dylikt instrument till sjöss.

Det var natten mellan måndagen och tisdagen den 15 februari 1944. Klockan var halv ett. Natten såg mörk och dyster ut. Vi befunno oss väl ombord och strax hissade vi seglet och det bar iväg mot vida sjön. Inalles voro vi ombord 15 levande varelser; 10 män, 2 kvinnor och 3 barn.

Följande personer befunno sig på båten: Anton Besterman, Elof Besterman, Ingve Besterman,

Levi Besterman och Anton Bestermans hustru. Kristof Thomsson, Olga Thomsson, Allan Thomsson och Arne Thomsson. Dessutom funnos även Hugo Ekman och hans bror och sedan tre unga män till, vars namn jag icke kan påminna mig om. Så tror jag att antalet är 14 personer utom mig själv Albert Seffers.

Själva färden på sjön såg ganska hopplös ut, enär motoren tyckte om att streika för oss. Efter 13 timmars färd kunde vi förnimma land. Det var Finlands kust med en lång fyr, som jag först hade äran att upptäcka. Strax komma vi till Morgonlandet. På ovannämnda ö blevo vi mycket angenämt emottagna av fem soldater vilka bjödo oss genast på kaffe och mat. Den mörka och dystra värld hade bytts ut emot liv och fröjd. På sjön hörde vi ett donder av en flygmaskin, som vi sedan hörde av dessa soldater att de var ett ryskt spaningsplan, men till vår lycka hade de icke upptäckt oss.

Efter ett par dagars vistelse på denna ö fördes vi till Hangö med sjöpolisbåt. Även en natt stanna vi på hangå, sedan gled vår färd till Åbo. I Åbo voro vi ett dygn. Den 19 februari 1944 fingo vi stiga ombord på passagerarfartyget i Åbo, för att fortsätta färden till Sverige. Här i Sverige kan man känna sig tillsvidare lugnare och tryggare än på något annat ställe i den upphetsade världen.

Storuman den 7 april 1944.

Albert Seffers